

F

ericaras

Glen Cook

TAMSOS VAIKAS

486 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knygute.lt

Glen Cook
TAMSOS VAIKAS
Fantastinis romanas

Užslinko negandų metai, kai princas-demonas vienas iš Siaubo imperijos valdovų sudarė sandėrį su itin galingu burtininku, kad taptų Kavelino karalystės sosto įpėdinio tėvu. Tačiau kažkas apsiriko arba įsikišo dar galingesni burtai ir sumanymas praktiškai žlugo. Gimė vaikas, bet ne toks, kokio tikėtasi. Ir kol Tamsos Vaikas augo burtininko bokšte, sujudo visų pragarų nelabieji, upės nusidažė krauju, o magija pasidarė itin pražūtinga...

GLEN COOK neprilygstamasis "Juodosios Gvardijos" autorius!

Iš anglų kalbos vertė JUSTINA LAURINAVIČIENĖ

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

486 tomas. Serija įkurta 1990m.

Glen Cook OCTOBER'S BABY

New York, Berckley, 1984

Copyright © by Glen Cook, 1980

Cover art copyright © by Gerald Brom, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2011

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2016

-1-

**994 - 995 metai
nuo Ilkazaro imperijos sukūrimo**

IR ATSIRADO TARP MŪSŲ VAIKAS

Ir apsigaubė jis tamsa

Sparnuotas žmogus lyg vaiduoklis išniro iš nakties tamsos ir, šešėliu šmėstelėjęs žvaigždėtame danguje, nutūpė ant Krifo pilies bokšto lango. Lengvai taukstelėjęs, susklydė plačius sparnus, apsigaubdamas jais lyg tamsiu apsiaustu. Ir susiliejo su nakties šviesa. Jo akys žibėjo šalta raudona ugnimi, žvelgdamas į juodus bokšto vidurius jis atidžiai klausėsi, sukiodamas gauruotą terjero galvą. Visiškai tylu. Nė vienas garsas netrikdė tylos. Neryžtingai padelsė - tylą ir ramybę reiškė, kad reikia tęsti pradėtą darbą. Atsargiai ir baugščiai - žmonių būstas sparnuotam padarui visada kėlė siaubą - jis nulipo nuo palangės.

Bokšte - tamsa, neižvelgiama net jo naktį

matančioms akims, ir tai jį dar labiau gąsdino. Nežinia koks blogis slepiasi bokšte nakties priedangoje. Vis dėlto jis sukaupė drąsą ir žengė pirmyn, įsitvėręs krištolinio durklo rankenos ir prilaikydamas prie juosmens kabantį nedidelį kapšelį. Neapsakomas siaubas užėmė kvapą - drąsa jis apskritai nepasižymėjo ir čia jį atvedė tik meilė ir pasišventimas savo Šeiminkui.

Sekdamas paskui tik jam vienam girdimus garsus, jis surado reikiamas duris. Bokšte tvyrojo tyla ir ramybė, kaip Šeiminkas ir sakė. Baimė šiek tiek atslūgo, tačiau neilgam - kelią pastojo apsaugos užkeikimas. Toks užkeikimas gali sukelti aliarmą ir iškviesti sargybą.

Tačiau jis irgi ne pėsčias. Tie, kas jį siuntė, pasistengė viską numatyti. Išsitraukęs iš maišelio kruvinai raudoną brangakmenį, metė jį į koridorių. Akmuo bildėdamas nusirito grindimis. Sparnuotasis nustėjo. Triukšmas atrodė kurtinantis. Trykštelėjo ryški liepsna, užkeikimas sutrupėjo ir, pasklidęs raudonais purslais, perėjo į kitas realybes. Jis stebėjo, kaip pranyksta užkeikimas, prisidengęs akis ilgais kauletais pirštais. Puiku. Viskas vyksta taip, kaip reikia.

Nekviestas svečias prisiartinio prie durų. Du-

rys be garso atsivėrė.

Kambarį apšvietė tik žvakigalis. Tolimiausiame kampe, ant šilkiniu baldakimu dengtos lovos - jo kelionės tikslas... Jauna, šviesiaplaukė, grakšti, graži, tačiau tai jam nė motais. Padaras belytis, tad žmogiškos aistros (bent jau kūniškos) jam svetimos. Jam norėjosi kuo greičiau atsidurti jaukiuose urviniuose namuose tarp savo gentainių. Pataluose gulinti būtybė tebuvo užduoties tikslas ir gailestį bei baimę keliantis objektas.

Moteris (labiau mergaitė, tik pradėjusi įgyti moteriškumo formas) sujudėjo ir sapne kažin ką sumurmėjo. Jis išsigando - žinojo sapnų galią. Kyštelėjęs ranką maišelin, paskubomis išsitraukė į odos skiautę suvyniotą drėgną vatos gumulėlį ir, prikišęs prie miegančiosios veido, palaukė, kol toji, įkvėpusi garų, giliai įmigo.

Įsitikinęs, kad auka neprabus, jis nutraukė nuo jos antklodę, aukštai pakėlė naktinius baltinius ir išsitraukė iš maišelio paskutinę savo brangenybę. Specialus užkeikimas turėjo išsaugoti flakono turinio gyvybines galias, nes tik tai galėjo užtikrinti viso naktinio žygio sėkmę.

Niekino save, kad taip šaltakraujiškai įvykdė Šeimininko užmačias. Baigęs darbą, sutvarkė

moters drabužius, tvarkingai užklojo miegančiąją antklodę ir tyliai išėjo. Suradęs koridoriaus tamsoje kruvinai raudoną akmenį, sutrynė jį į dulkes, atkurdamas saugojimo užkeikimą. Viskas turi likti kaip buvę. Prieš išskrisdamas į nakties tamsą, sparnuotas žmogus meiliai paglostė krištolinį durklą. Džiaugėsi, kad nereikėjo panaudoti ginklo. Jis nemėgo prievartos.

Jis viską mato prieš akimis

Nuo tos nakties praėjo devyni mėnesiai ir kelios dienos. Prasidėjo spalvis - puikus mėnuo keistiems ir nešvariems dalykams nutikti. Mėnuo, kai tamsūs ketinimai slepiasi už stebuklingo auksinių lapų kilimo, kai iš Kapenrungo aukštumų ima pūsti žiemos šalčių šaukliai - melancholiški žvarbūs vėjai, o mėnuo apipila tamsią žemę oranžine grėsminga šviesa, primindamas apie tenai, žemai, slypinčius pavojus. Šis spalvis prasidėjo beveik vasariškomis dienomis, tarsi prisimindamas praėjusį rugpjūtį ir pamiršdamas rugsėjį, su jo kaprizingu moterišku charakteriu ir nuolatine orų kaita. Tačiau ruduo palaipsniui įsibėgėjo, ir mėnuo, risdamasis nuo kalno, pagaliau įkrito į juodą ledinį

šulinį, atiduodamas žemę žiemos šalčio valdžiai. Yra žinoma, kad pačioje spalio pabaigoje ateina naktis, kai visi šlykštūs padarai išlenda vykdyti savo bjaurių darbų...

Nedidelis Forgrebergo miestas niekuo neišsiskyrė iš kitų Mažųjų Karalysčių sostinių. Jo gatvės priminė pamazginę - turtingi švarintis nenorėjo, o varguoliams į purvą nuspjaut. Trijuose ketvirčiuose miesto karaliavo senos lūšnos, o likusioje dalyje išdidžiai puikavosi turtingi gyvenamieji kvartalai ir parduotuvių prekystaliai, kur perkami ir perparduodami šilkai bei prieskoniai, per Saverneiko perėją atkeliaujantys iš rytų. Aristokratai mieste gyveno tik žiemą, visą kitą laiką tie pikti galvų medžiotojai leido savo pilyse ir dvaruose, apkraudami valstiečius nesuskaičiuojamomis rinkliavomis. Mieste siautėjo banditai, gyventojai dejavo nuo mokesčių naštos. Žmonės mirė badu, jų gyvybes pasiglemždavo ligos. Korupcija vyriausybėje pasiekė neišivaizduojamą mastą, o skirtingos gentys, kunkuliuojančios neapykanta, kiekvieną minutę galėjo stvertis ginklų.

Trumpai tariant, Forgrebergas niekuo nesisiskyrė nuo kaimyninių miestų, jei, žinoma, pamirštume, kad jame įsikūrę karaliaus rūmai ir

kad tai galutinis kelionės taškas iš rytų atvykstantiems karavanams. Iš čia į rytus iškeliaudavo vakarų turtai, čia taip pat suplaukdavo prekės iš pakrantės valstybių. Tą paskutinę spalio dieną, kai blogis atvirai parodė savo veidą, mieste nuo pat ryto prasidėjo šventė.

Tą patį rytą viename Forgrebergo skersgatvyje pasirodė senis plačiu aptrintu apsiaustu. Senoliui akivaizdžiai reikėjo išsimaudyti, o daugiadieniai šeriai ant veido prašėsi nusuktami. Smagiai kikendamas ir jausdamas malonų svorį kišenėje, o burnoje - kiaulienos skonį, iš išėjo pro užpakalines vieno iš prabangiausių miesto namų duris.

Tačiau puiki jo nuotaika netrukus išsisklaidė. Senis stabtelėjo, pažvelgė išilgai gatvės ir leidosi bėgti. Paskui jį grindiniu dardėjo ratai. Ryto tyloje plieninių ratlankių smūgiai grumėjo lyg griaustinis. Valkata sustojo, pasikasė paslėpsnius, ore nubrėžė nuo blogio saugantį ženklą ir vėl ėmė bėgti.

Iš už kampo, stumdamas priešais save nedidelį vežimėlį, išniro kitas senis - mažutė būtybė nešvaria išdrikusia barzda. Akivaizdu, kad stumti savo vežimėlį šlapiu miesto grindiniu jam labai sunku. Apžlibusiomis akimis jis atidžiai tyrinėjo namų sienas, retsykais pakrai-

pydamas galvą.

Nerišliai bambėdamas, senis išsuko iš skersgatvio ir patraukė Krifo pilies link. Pilį supo lygios eilės jau belapių medžių, kurie šį niūrų šlapią rudens rytą panėšėjo į puolimui pasiruošusią skeletų armiją.

- Karaliaus rūmai, - pašaipiai burbtelėjo prekeivis.

Krifo pilis nepajudinama prastovėjo šešis šimtmečius, neatsilaikiusi tik kartą prieš Ilkazarą, tačiau pilis nebuvo neįveikiama tvirtovė. Ją galima sunaikinti iš vidaus. Senis pagalvojo apie už sienų pasislėpusius turtus bei prabangą, ir mintyse palygino pilies gyventojų gyvenimą su savo elgetiška egzistencija. Prakeikimas, kad tenka taip ilgai laukti!

Bet pirmiausia reikia baigti pradėtą darbą. Bjaurų darbą. Pilys ir karalystės nesugriūva vien spragtelėjus pirštais.

Jis apėjo aplink pilį, stebėdamas apsnūdusius sargybinius, tyrinėdamas sena gebene apaugusią pietinę sieną su pustuziniu nedidelių durų ir pora didelių, į vakarus ir rytus atsisukusių vartų. Nors tarp savęs kovojančių smulkių feodalų Kaveline buvo daugiau, nei pas šunį blusų, paties Forgrebergo jų gaujos niekada ne-

liesdavo. Baronai kariaudavo savo valdose, o Karūna likdavo sąlyginai saugi ir atlikdavo teisėjo vaidmenį.

Tais retais atvejais, kai kokia nors netoliese esanti karalystė, susigundžiusi prekybos su rytais pelningumu, įsikišdavo į vietines peštynes, visos kariaujančios pusės akimirksniu susivienydavo prieš bendrą priešą.

Nuo ankstyvo ryto prie vakarinių vartų rinkosi žmonės. Senis atidarė savo vežimėlį, įkūrė anglis ir ėmė prekiauti karštomis dešrelėmis ir bandelėmis.

Didieji vartai atsivėrė maždaug vidurdienį. Minia sujudo. Gaudžiant trimitams iš pilies išžygiavo asmeninės karaliaus gvardijos kuopa. Į visas Kavelino puses išėjo žygūnai, garsiai skelbdami: "Karaliui gimė sūnus!"

Minia džiaugsmingai riaumojo. Žmonės šios žinios laukė jau daugelį metų.

Mažasis seniokas nusiviepė, žvilgčiodamas iš už savo vežimėlio. Karalius pagaliau susilaukė sūnaus, kad galėtų pratęsti savo dinastijos tironiją, o šitie idiotai klykia taip, tarsi būtų atėjusi išsigelbėjimo diena. Vargšai kvailiai. Jie niekaip nepasimoko. Nuolat gyvena viltimi apie geresnę ateitį. Kodėl jie tiki, kad tas vai-

kelis, tapęs karaliumi, bus ne toks žiaurus, kaip jo protėviai?

Senis labai prastai vertino žmonių giminę. Jis mėgo kartoti, kad, atsižvelgiant į visas aplinkybes, geriau būtų gimęs antimi.

Asmeninė gvardija paliko vartus atidarytus, ir minia ėmė veržtis į pilį, norėdama kaip reikiant pasimėgauti švente. Prastuomenė retai pakliūdavo už šių sienų.

Senis įėjo kartu su minia. Jį, kaip ir kitus, audrino godumas. Bet senio nedomino vaišėmis ir gėrimais nukrauti stalai. Jam reikėjo žinių. Žinių, kurias taip vertina vagys ir įsilaužėliai. Jis pateko į visas leistinas vietas, pamatė viską, kas leista pamatyti, pasiklausė įvairiausių pokalbių. Bet ypač atidžiai apsimetėlis prekeivis apžiūrėjo gebene apaugusią sieną ir Karalienės Bokštą. Patenkinęs savo smalsumą, senis sumanė paragauti karališkų vaišių, bet vos gurkštelėjęs rūgštaus pigaus vyno, nusikeikė, grįžo prie savo vežimėlio ir nudardėjo link skersgatvio, iš kurio ankstyvą rytą išniro.

Jis grįžta į nusikaltimo vietą

Ir vėl sparnuotas žmogus nusliugė žemyn

naktiniu dangumi, akimirkai užstodamas spalio mėnulio šviesą. Tai Alernmaso naktis; jis pabuvojo čia prieš devynis mėnesius. Apsuko smailes, rausdamasis nepatikimoje savo atminties saugykloje. Pagaliau suradęs reikiamą bokštą, slystelėjo prie lango ir pradingo tamsoje. Ir sustingo, apsigaubęs sparnų apsiaustu. Raudona šviesa žaižaruojančios akys įsmigo į tuščią vidinį kiemą, kuriame, regis, dar vilnijo praūžusios šventės atgarsiai. Jis baiminosi, kad grįždamas į pilį, per stipriai erzina likimą. Šįkart viskas gali vykti ne taip sklandžiai.

Akimirką šaudymo angą užstojo šešėlis. Šešėlis judėjo palei sieną, paskui nusileido į vidinį pilies kiemą. Sparnuotas žmogus išvyniojo ploną virvę, kuria buvo apsvijęs juosmenį, ir vieną jos galą pritvirtino prie virš galvos esančių gegnių. Tuo jo darbas baigėsi. Reikėtų tučtuojau dingti, bet jis laukė bičiulio.

Burla - bjaurus nykštukas - lipo pas jį virve tarsi beždžionė, į kurią buvo labai panašus. Sparnuotas žmogus pasitraukė į šalį, padarydamas vietos savo draugužiui.

- Išskrendi? - paklausė Burla.

- Ne. Truputį pasižiūrėsiu. - Sparnuotas žmogus išsišiepė, apnuogindamas aštrias iltis ir nežymiai paliesdamas nykštuko ranką. Baimė

vis dar jį kaustė. Tamsoje galėjo tykoti mirtis.

- Pradedu, - pranešė Burla, nusimesdamas nuo nugaros ryšulį.

Jie pakartojo kelią, kuriuoėjo sparnuotas žmogus, pirmą kartą lankydamasis bokšte. Norėdamas įveikti saugojimo užkeikimus ir atidaryti naujus karalienės miegamojo durų užraktus, Burla panaudojo Šeimininko duotas priemones...

Išgirdo mieguistą murmesį. Nuskambėjo aki-vaizdus klausimas. Burla ir sparnuotas padaras susižvalgė. Baiminosi jie pagrįstai, nors Šeimininkas teigė priešingai. Vis dėlto Šeimininkas nepamiršo savo parankinį apginkluoti ir tokiam atvejui. Nykštukas padavė bičiuliui ryšulį, ištraukė iš krepšelio nedidelį flakoną, pravėrė duris ir parito buteliuką į miegamąjį. Dar vienas klausimas, ištartas garsiai ir griežtai. Moters balse girdėjosi išgąstis. Burla išsitraukė iš krepšio tankaus, skysčiu sumirkyto audinio gabalą ir paėmė iš bičiulio ryšulį. Sparnuotasis, audinio skiaute pridengęs kumpą nykštuko nosį ir perkreiptą burną, stipriai surišo medžiagos galus bičiulio viršugalvyje.

Burla peržengė slenkstį - garsus klyksmas skambiai nuaidėjo koridoriu. Išsitraukęs durklą, sparnuotas žmogus suriko:

- Paskubék!

Jis jau girdėjo susijaudinusius balsus ir metalo žvangesį. Triukšmas artėjo. Kareiviai. Baisiausiai persigandęs, norėjo iškart išskristi, bet apsigalvojo - negalima palikti draugo. Dėl viso pikto sparnuotasis atsistojo šalia lango, kad spėtų laiku pasprukti.

Krištolinio durklo ašmenys nušvito. Sparnuotasis žmogus laikė durklą taip, kad šviesa apšviestų šlykščią jo fizionomiją. Jis žinojo, kad žmonės irgi gali jausti siaubą.

Jį pamatę, trys laiptais užbėgę kareiviai sustingo. Pakėlęs durklą aukščiau, sparnuotasis išskleidė sparnus. Grėsmingoje durklo šviesoje atrodė, kad didžialtis padaras staiga gąsdinančiai išaugo ir puola juos, neleisdamas atsitraukti. Vienas kareivis bailiai rėkdamas puolė žemyn. Kiti kuždėjo užkeikimus.

Pasirodė Burla, ant rankų laikydamas kūdikį.

- Dingstam! - riktelėjo jis ir, pastvėręs virvę, akimirksniu pranyko už lango. Sparnuotasis žmogus nusekė iš paskos, bet pamiršo atrišti ir pasiimti virvę. Jis skrido mėnulio šviesoje, mėgindamas atitraukti dėmesį nuo Burlos. Triukšmas apačioje priminė vilnijančias bangas ežere....